

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 723. Gregorii Pap. II. Annus 10. Leonis Isavr. Imp. Annus 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

am & esse factum in loco, cui nomen est Eboracum. Quod alibi scriptum est, multo quodam Armena eius discipula ad eundem discipulum confectum a sicut ex Hebraea (ut fama est) edidit: ubi inquam scriptum est: celebri impetorem habentem, qui adveniens succedens, & hactenus, quam a maioribus accepit, hunc omnino flagitiosum integravit, multosq; simplices ad eversionem operis saltem est pariter hactenus secta inopiter. hactenus hoc de his quae cepta sunt (ut vidimus) sub Leone IAVRico, & ad posteriora sunt tempora propagata, quae autem hoc frequata sunt, inferius suo loco dicitur sumus. hactenus enim quae dicta sunt, usque ad tempora Irenis Augustini pertransierunt, quo Sergius Bahanis successor ceteris superans impetare innotuit, ut inferius idem auctor affirmat.

Quod vero ad Occidentalem Ecclesiam pertinet, hoc anno ipsa mirum in modum in conversione Gentium propagata, siquidem hic annus est tertius, quo recedens Bonifacius a Clemente Episcopo Traiectense, non solum quamprius Frisiorum, sed & Cantorum qui conversioni sunt Saxombus populi, ab idololatri cultu ad Christianitatem convertit, & sacro baptismate imbuit. Narrat hoc auctor ex Vvillebaldo in vita ipsius, additque: Cum periret ut etiam pariter tenuerit, & multa hominum nulla vultu sicut arbor transierit, quod cum in suo fidelem, Romanam noverit, Romanam tam literis in illi, indicant, Apostolica Praesidi omnia, ipse per ipsum esse Deo, & quantum hominum multitudine in se ipsa dignitatem sacro baptismate abluisset. Tunc praeceperit ut in vita, quae ad quendam Ecclesiasticam regiam necessarium, populi vocem Bonifacium Romanam, & cum dignitate insignire Episcopali, quod factum est anno sequenti, a gratia de his loco loco.

IESU CHRISTI
Annus 723.
GREGORII PAP. II. LEONIS IAVR. IMP.
Annus 8. Annus 9.

SEQUITUR ordine temporis annus Redemptoris septingentesimus vigesimus tertius sexte Indictionis, quo Gregorius Papa vocavit Romam Bonifacium, quem ante annos quatuor miserat Apollolum in Germaniam: namque adeo magna ac digna tanto munere ab eo edita facta novisset, eundem consecrat in Episcopum. Isti de tempore ordinatio sancti Bonifacii, cum ex litteris eiusdem atque Gregorij Papae luce clariora reddantur, ut nullus esse postit dubitandi locus: monemus Lectorem, nuper Acta eiusdem Bonifacii esse edita, quae admodum deperata in innotum numeris conuincuntur, ut in his de quibus agitur, cum ibi ordinatum fuisse ipsum Episcopum a Gregorio Secundo, anno Redemptoris septingentesimo trigesimo octavo, auctor affirmet: quo quidem tempore, non Gregorium Secundum, sed Tertium fuisse loquitur. Vocatus igitur Romam a Gregorio Secundo Papa Episcopus ordinatur. Ita plene secundum illud Numquam oraculum accidit, quo dicitur: Numquam mittes filios, & filios: & revertentia dicent tibi, adsumus? ita quidem, sed de his, quos caelestis imbuit spiritus homines notissimum mysterium Evangelij, haec etiam mystice dicta habet: Annalia dicit & revertentur in similitudinem suam, & revertentur, unde scias, sicut Apollolos, ita & Apostolorum viros esse filios tonitruum appellatos, uti Bonifacius, qui nullus in Germaniam, fulminis instar impietatis deterruit munitiones, extollentes se aduersus scientiam Dei, Romanique vocatus venit, de suo Apostolatu reddens summum Pontifici rationem, de quo ista eius vita

auctor ex Vvillebaldo postalia recensita eius egregie facta, sic ait:

Postquam autem in sanctum, lectu Pontifici litteris, se inter cetera Romanam accessit, dicitur: mox ad summum obedientiam gratiam contendens, statim agmine stipatus Italiam praeire, consuetudine Romanae verbum inquit, Deo gratias agens, beatorum Apostolorum patrocinio se commendavit. Ut autem eius aduentum didicit Romanus Pontifex, consilium illum ad se evocavit salutari, familiariter, honorifice Xenodochio commendavit. Deinde opportunis se offerente ad colloquendum die, ad beatissimi Petri Apostoli Ecclesiam venire iussit eum. Cumque se in unum in unum expulisset sermone, Pontifex de Symbolo, & Fidei Catholica traditione sciscitavit eum. Respondit autem in sanctum: Tanta quaestione, Domine Apostolice, in sermone familiariter non facile possum satisfacere: ut itaque, ut scies quam a me exigis, conferenda mihi tempus largiaris: scilicet, eam ex scriptis Pontifici ostulit.

Pontifex postquam ea scripta perlegit, sibi eam assidere iubet, ut eam silem confiteretur, & accurato doceret, beu arat. Multa deinde de spiritibus in vita religione cum illo conferens, ita ut nonnunquam penes integram diem in una inter ipsos colloquia absumeret, ad exitum quoque populi idololatriam eum opera creditur, ex eo percontatur. Ut ad ea respondit in sanctum, Pontifex ei suam opera voluntatem, quid enim decreverit Episcopum ordinare, ut eo maiori constantia errantes corrigeret, & ad vitam veritatem revocaret, quo fit amplius Apostolica dignitas auctoritate sussultu. Tunc, apud omnes conuocans eum gratias agens, quo certum constaret, a Praeside Apostolica ipsam, ut conuenerit, esse destinatum. Tunc in Dei sacrosanctis perpendens, mirum inquit, ne illa prophetiam in ipsum contingeret: Noluit benedictionem & elongari ab eo: tunc a benedictionis gratiam munitionem recusavit. Ut autem ad ius dies ordinationis eum, qui factus est Kalendis Decembris, id est in sancti Andreae Apostoli festis, Pontifex eum & consecravit Episcopum, & Bonifacium deinceps dicit voluit, cum ante a Vvillebaldo diceretur. Et ut ad obedientiam sibi, suamque successibus exhibendam, omnemque sacra fidei traditionem obseruandam atque eum adstruere, iuramentum ab eo exegerit, & accepit: quod quidem in antiquis exemplaribus ita scriptum habetur:

In nomine Domini Saluatoris nostri Iesu Christi, Imperante domino Leone magno Imperatore, anno septimo post Consulatum eius, sed & Consistenti magno Imperatoris eius filij anno quarto inchoate feliciter, Indictione sexta, Promitto ego Bonifacius, Dei gratia Episcopus tibi, beate Petre Apostolorum Princeps, Vicarioque tuo beato Gregorio Papa, & successoribus eius per Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, Trinitatem inseparabilem, & hoc sacrosanctum corpus tuum, me omnem fidem & puritatem sanctae Fidei Catholicae exhibere, & in unitate eiusdem Fidei, Deo operante persistere, in qua omnia Christianorum salus esse sine dubio comprobatur: nulla modo me contra unitatem communis & unitatis Ecclesiae, suadente quocumque, consentire: sed (ut dixi) fidem & puritatem meam atque conuocatum tibi, & vitatibus Ecclesiae tuae, cui a Domino Deo per ista ligandi, saluandiq; data est, & praedicta Vicario tuo, atque successoribus eius per omnia exhibere. Sed & si cognovero Antiquitates contra instituta antiqua Sanctorum Patrum conuersari, cum tibi nullam habere communionem, aut communionem: sed in ego, si ualuerit prohibere, prohibebo: si minus, fideliter statim Domino meo Apostolice venientibus. Quod si (quod absit) contra hunc promissionem mea seriem aliquid facere quolibet modo, seu ingenio, vel occasione tenuerit, reuocauerit in aeterno iudicio, pitionem Ananiae & Saphyrae incurram, qui robis etiam de rebus propriis audens facere praesumpserunt. Hanc etiam Indictionem sacramenti ego Bonifacius exegit Episcopus meo propria scriptis, atque penam supra sacrosanctum corpus sancti Petri, ita, ut praescriptum est, Deo teste & iudice, feci sacramentum, quod & seruare promitto. hactenus iuramentum, quod & reliqui ordinati Episcopi, praestare solent. Subdit vero auctor:

Postquam huiusmodi iuramentum apud Gregorium Pontificem dedit, ille visum in omnibus cum inuare prouehere, & Venetiari studuit. Nam libellum, in quo sacrosanctae Ecclesiae institutionum in a Pontificibus digesta conuenerunt habebantur, ei dono dedit, praecipiens, ut eam Clerus quam populus eius regimini subdendum in institutis imbueret: familiaritatemq; Sedo Apo-

4. LXXXI. a. per Sar. 10. mo 3. die 5. Jan. II.

BONIFACII SCRIPTIS CONFITE TURA FIDEM CA THOLICAM. III.

Epistolae

IV. BONIFACII IURAMENTUM

V.

*Solliman
Solliman
*Gizido
XIX.
*Serantapica
*Gizidi
XX.
HEBRAEI
NEBARI
VM CON.
SILIVM.
*ToL. IX.
ma. de
ber.
*Euseb.
*A. 771.
*A. 772.
*A. 773.
*A. 774.
*A. 775.
*A. 776.
*A. 777.
*A. 778.
*A. 779.
*A. 780.
*A. 781.
*A. 782.
*A. 783.
*A. 784.
*A. 785.
*A. 786.
*A. 787.
*A. 788.
*A. 789.
*A. 790.
*A. 791.
*A. 792.
*A. 793.
*A. 794.
*A. 795.
*A. 796.
*A. 797.
*A. 798.
*A. 799.
*A. 800.

compendio res agatur, de charta nubi promittendum esse statui,
ne qua in re veritati pareatur. Cui diem extremum imperator
Arabum Tyrannus, quem Suliman nominabant, clausisset, subse-
quentis est illum V. maris, qui postea quam regnum abisset, Ana-
stasium Masalmam bohem sancti avocem per gratiam Domini
nostri Iesu Christi Saluati oris, eius, de parat matris cum magna
exercitus sui clade & ignominia à terra ista expulsi, in Syriam
fugerunt: neq. de redenda spem illi viliam reliquit. V. maro autem
fatis defuncto, * Egidius quipiam homo lenis & inconstans regnum
accepit.
Per ea tempora in Tiberiade dux quipiam erat Hebræorum
imperator, cui nomen Sarantapichy, officina diabolorum, qui-
bus vitare animas iustus est & locu bono praefigior, & venesi-
cus, & Ecclesia Dei hostis implacabilis. Nis animaduertit * Egidius
Regi leuitate, hominem aggregat, polliceturq. Hebræorum inge-
nit à malitia se Regi quodam praedicturum, & vatem ad unum in
maxime necessarium se offerri. Eas ob res cum esset in Syria
Tyranno: Volo inquit à Princeps, modo me audis, rationem
quodam indicare tibi, quâ potes facillime & vitam commo-
dam degere, & triginta annos regnum equabile in potestate con-
seruare. Stultus autem Tyrannus sic & desiderio longiora vita, a-
nimum lenitate elatus (erat enim homo volaprabus deditus &
praedictus) respondit: Quaecumque me iusseris facere, modo possum
egam.
Veneficus autem Hebræus consessum inquit: Sine vili dilatio-
ne inde riuersum per regnum epistolam, qua passim circumscriberetur
scribi & mitti, quâ omnem imaginem & picturam, sive in eo
tabulis sive in opere musico, in parietibus, sive in vasis sacris, aut
indumentis & altaribus sit, & quaecumque in Christianorum Ec-
clesiis reperitur, deleri, expungi, auferri, & extoto subueri mâ-
de meq. illas solam, verum omnes similitudines, & earum etiam
quae in fora ornatus & honestatis gratiâ collocantur, nullâ igitur
ratione aliâ, quâm vt edicim & fuerim aduersus Christianos exer-
ceret, praefigior id tentant.
Tyrannus autem nefandus praefigior leuitate sua ansul-
tans, missi nuncijs, omnes sanctas imagines & similitudines per
vniuersam prouinciam abtulit. Hoc itaq. modo primùm Ecclesie
ornamenta procurante Hebræo venefico, ablata sunt. Christiani
autem, cum id suis manibus facere detrectarent: missi sunt Hebræi
& Arabes, homines in Deum impij, qui in agribus excussis, Eccle-
siarum quasdam calce, quasdam alij coloribus de altaribus & in-
terferant. ita plane Ioannes Damascenus de Iconoclastis ita dicit
(inquit) quod cum sanctas & venerabile dignas imagines
cum ignominia trahi iussissent, tum in minutissimas partes con-
muerunt, tum coniecerunt in ignem, eodemq. modo eas que in pa-
rietibus erant depictas, partim aqua salida, partim calce, ac autem
totq. obliterarunt. hæc ipse, sed pergit Ioannes Orientis Vi-
carius: Hæc autem cum peruenissent ad aures plurimorum Na-
colie, & qui eiusdem erat cum illis opinionis, impios Hebræos &
Arabes imitati Ecclesias Dei, veluti Crucem Christi, veteranda
tes reddiderunt.
Arbitror autem velati dignum, vt & sanctitas vestra audiat,
quem finem ignis iste & veneficus Hebræus habuerit. * Egidius
enim qui factum perpetraverat, vltra annum cum ille in no vi-
xit, in ignemq. eternum descendit. Postquam autem mortuus fu-
it, in pristinum ordinem & statum imagines restituta sunt. Filios
autem illius V. lidu nomine indignatus Hebræo, tanquam interfe-
ctori patri, turpissimâ morte hominem morti coegit. Ita in falsis
vaticinijs dignum primum accepit. Sanctissimus Episcopus * Mes-
sena dixit: Ego parvulus eram in Syria, quando Saracenosum prin-
ceps imagines subvertit, hæcenus de his Nicæna acta, quibus
arguas eos qui ante Leonis Imperium id factum voluerit,
vt Cedrenus, cum non ante hunc annum idem Rex barba-
rus regnare coepit.
Vidisti lector quibus gloriari possint antesignanis Ico-
noclastæ, nempe Iudæis, & Saryacenis, à quibus, & probi-
dolor, in transfersum actus est Leo Hauricus Imperator,
de quo hoc eodem anno post recentia illa de Gizido Ara-
bum Rege, ista mox Theophanes subdit: Percepti à ergo a-
marâ ista & illicita, nequamq. doctrina, Leo Imperator moitorem
effectus est vobis causa maiorum. Porro cum inuenisset indiscipli-
natiorem in consentaneum quendam Befer nomine, qui natus qui-
dæ de Christianis fuerat, sed captiuus in Syria ductus, refuga fidei
quæ est in Christum reperiit, & ab eum dogma scilicet apparuit.

ante tempus non multum ab illorum seruitute liber
clim venisset ad Rempublicam Romanorum, ab illis tempore
consensum præsens opinio honoratus est ab eodem Imperatore
Imperatoris fautor in magni huius maius praesens factus est. Con-
tor dabat autem ei & Episcopum Naxos, qui indignus quatuor
operam d. ans, conueniunt ut a vobis cum ipse huiusmodi
huius rebus gestis Theophanes. Ad dicit, hæcenus de
Leoni praesens Imperium, id exegit huiusmodi dicit
idem Imperatore, sed erant plane. dum illud de Gize
ante Leonis Imperium factum potest. Certum est autem
eum non nisi sub Leone regnare coepisse, anno scilicet
quarto eiusdem Imperatoris post Hammum, ut patet
quenti octavo eiusdem desinunt esse, Theophanes illi
stante, & alij. Eodem tempore, quo Leo imperat in hunc
sim lapsus, blasphemus in Oriente Deum, Scythiam
laudat in Occidente Luthiprandi Rex Longobardum.
De his autem concedit Deum insignia plane non
in lucem prodigi, que temporis iniuria, cum non
uissent, aliquando penitus obliuioni perierunt, sed
vindicat, hic opportuno loco deperiora narra-
mus, sic se habent:
Quando Leo cecidit misere de salute sua
Substantia in foveam vultu de columnis
Tunc ego regale statum * his mihi coelitus
Maruoribus pulchris leniant Rex, & saluam.
Sed Romanam prope ani postquam denique ad epistolam
Perueni atque sacro capiti in habita.
Sancti Anastasi seruum tuum exereperit
Paterna de sede mox. Nam in portu Christi
Praclarum fundare domum sub salomonis magna
Talibus vnde me ut dicitur ad sitas
Vobis oris Dei filij pro plebe fidelis
Qui regit Angelicos totum qui cuncta gubernat
Fac precor vt crescat mecum Catholicum etia
Et templo concedat isti vt saluamini tota.
Hæc in visitatione & culta exhibito venerando
S. Anastasij Perse martyris, quod superius Romanum
dicentetranlatum audisti. Porro pius Rex ad hunc
morem exarsit, vt reuerfus eidem S. martyri in
ecclesia consulerit ac monasterium, de cuius ordinem
iustitiam reperitur vetus inscriptione restituit
In ecclesia sancti Anastasij.
Ecce domus domini peripetio condita terra
Emicat & vario fulget illustri marmore
Marmora cui pretiosa dedit mactosum, orbano
Roma caput fides illustre quoniam inuicta modo
Engo autem sacri princeps leniant mala libera
Te tua felitem clamabant illi per annu
Qui propriæ gentis capicis armatetrimphos
Hæc titulus patri sui fignis demque stat. an.
De monasterio autem S. Anastasij ab eodem marti-
rio mentio habetur inferius in eiusdem Regis obitu, ab
quo suo loco dicitur.

IESU CHRISTI
Annus 774.

GREGORII PAP. II. LEONIS ISAVR. IMP. S. ANNO III.

ANNOVS sequitur Redemptoris septingentesimo
gesimus quartus Iudæionis septima, quo S. Gregorius
Iacius Episcopus ordinatus à S. Gregorio Papa in Viter-
rediens in Germaniam fidem Christianam in hunc
pagavit, de quo illa ex eius discipulo V. lidu
vnum itaque litterarum auctoritate per sanctum Petrum
suum proficitur in Germaniam, veniensque ad Carolum
pontificem super aditum cognomento Martellum, litteras
Pontifici ex attulit: seq. cui dicitur & patris
illo amment, ad Carolum (quos Helios vocat) peruenit
ante prædare cepit, regemque alij. sed hoc oportuno
reddendæ sunt littere ab eodem Carolo tunc dicitur